

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Pospíšila a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobkyně **R. P.**, zastoupené Bc. R. P., proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 5. 6. 2012, č.j. 224/12-1501-806794,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 1. 8. 2012 domáhala vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 5. 6. 2012, č.j. 224/12-1501-806794 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu v Prostějově ze dne 14. 11. 2011, č.j. 253713/11/325961702983, ve věci platebního výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, a aby žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

[2] Krajský soud v Ostravě rozhodl usnesením ze dne 15. 8. 2012, č.j. 22Af 89/2012-7, na základě ustanovení § 7 odst. 2 věty první a § 7 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), o postoupení dané věci Krajskému soudu v Brně.

[3] S účinností od 1. 1. 2013 došlo zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky Ministerstva financí č. 48/2012 Sb., o územních pracovištích finančních úřadů, která se nenacházejí v jejich sídlech, ke změně organizační struktury správních orgánů pro výkon správy daní tak, že procesním nástupcem Finančního ředitelství v Ostravě je Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 31, Brno, které je tedy žalovaným v řešeném případě.

[4] Předmět správního řízení je vymezen tak, že správce daně dne 14. 11. 2011 vydal prvostupňové rozhodnutí, ve kterém, na základě ustanovení § 250 odst. 5 a § 250 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v tehdy účinném znění (dále jen „DŘ“), rozhodl platebním výměrem o uložení pokuty ve výši 500 Kč za opožděné podání daňového přiznání k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2011, neboť dne 31. 1. 2011 marně uplynula žalobkyni lhůta pro podání daňového přiznání k předmětné dani dle ustanovení § 13a zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, v tehdy účinném znění (dále jen „ZDN“) s tím, že daňové přiznání bylo žalobkyní podáno až dne 2. 3. 2011, tj. 30 dnů po zákonem stanovené lhůtě. Vzhledem ke skutečnosti, že daň byla stanovena ve výši 292 Kč, tak správce daně za použití ustanovení § 250 odst. 3 DŘ rozhodl o uložení pokuty ve výši 500 Kč. Toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil napadeným rozhodnutím žalovaný.

II. Obsah žaloby

[5] Žalobkyně odůvodnila žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť vznik opožděného tvrzení daně nenastal. Jak žalobkyně shodně uváděla i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (žalobní i odvolací námitky jsou zcela totožné), tak dle jejího názoru byl uplatněn nárok dle ustanovení § 13 odst. 10 ZDN [pozn. krajského soudu: v žalobě je zřejmý překlep, jelikož z jejího textu je patrné, že žalobkyně má na mysli ustanovení § 13a odst. 10 ZDN], a že jí podané daňové přiznání dne 2. 3. 2011 bylo podáno v zákonné lhůtě, jelikož ta jí uplynula až dne 30. 4. 2011.

[6] Žalobkyně toto tvrzení odůvodňuje tak, že podáním návrhu na vklad je zahájeno správní řízení a to je skončeno vydáním rozhodnutí – vkladem vlastnického práva k nemovitosti do katastru nemovitostí. Jelikož však nabytí právní moci tohoto vkladu nastává až uplynutím lhůty pro podání odvolání, která v řešeném případě uplynula dnem 22. 1. 2011 (tedy 15 dnů ode dne převzetí rozhodnutí Katastrálního úřadu Olomouckého kraje, pracoviště Prostějov, o povolení vkladu vlastnického práva k předmětné nemovitosti do katastru nemovitostí, které bylo žalobkyni zasláno dne 5. 1. 2011), má žalobkyně za to, že konec lhůty k povinnosti podat tvrzení správci daně měl nastat k 30. 4. 2011.

III. Vyjádření žalovaného a upřesnění žaloby

[7] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 12. 10. 2012, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a plně se odvolal na napadené rozhodnutí.

[8] Žalobkyně ve svém přípisu, doručeném soudu dne 28. 12. 2012, souhlasila s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání a dále upravila své žalobní tvrzení v tom ohledu, že prekluzivní lhůta pro podání předmětného daňového tvrzení uplynula dle § 13a ZDN dne 5. 4. 2011, tj. uplynutím 3 měsíců ode dne zaslání rozhodnutí o povolení vkladu. Stále tedy setrvala na právním názoru, že jí podané daňové přiznání bylo učiněno včas.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[9] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[10] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[11] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda správce daně postupoval správně dle postupu, jak je vyličen v bodě [4] tohoto rozsudku, tedy jestli došlo k opožděnému tvrzení daně z nemovitostí ze strany žalobkyně, nebo jestli měl správce daně na řešený případ vztáhnout výjimku dle ustanovení § 13a odst. 10 ZDN.

[12] Krajský soud úvodem považuje vzhledem k žalobčíným tvrzením uvedeným v bodě [6] tohoto rozhodnutí za nezbytné, aby uvedl, kdy nabylo rozhodnutí katastrálního úřadu o povolení vkladu vlastnického práva k předmětné nemovitosti do katastru nemovitostí právní moci. Ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, v tehdy účinném znění (dále jen „zápisový zákon“), stanovilo: *„Rozhodnutí, kterým se vklad povoluje, lze provést zápisem ve spisu. Proti rozhodnutí, kterým se vklad povoluje, není přípustný žádný opravný prostředek, ani žaloba ve správním soudnictví“*. Ustanovení § 14 zápisového zákona pak stanovilo: *„Za vklad se považuje zápis do katastrálních operátů.“* Ustanovení § 3 odst. 2 zápisového zákona pak stanovilo: *„Na řízení o povolení vkladu se vztahuje zákon o správním řízení, pokud tento zákon nestanoví jinak.“* Ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v tehdy účinném znění, pak stanovilo: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání.“*

[13] Krajský soud na základě výše uvedených ustanovení a zcela v souladu s judikaturou civilních soudů, která dovodila, že právní moc rozhodnutí o povolení vkladu je zpravidla

totožná se dnem provedení zápisu vkladu podle tohoto rozhodnutí – výjimka se týkala např. některých postupů dle zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 9. 2006, sp.zn. 29 Odo 832/2006), shledává, že Katastrální úřad pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Prostějov, jak je patrné z předložené spisové dokumentace, provedl vklad vlastnického práva k předmětné nemovitosti zápisem vkladu práva v katastru nemovitostí do spisu na základě rozhodnutí č.j. V 5928/2010-709, dne 20. 12. 2010 s tím, že právní účinky vkladu vznikly dnem 25. 11. 2010 (den podání návrhu na vklad – viz ustanovení § 2 odst. 3 zápisového zákona). Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí bylo provedeno zápisem ve spisu a nešlo proti němu podat žádný opravný prostředek, krajský soud konstatuje, že právní moc tohoto rozhodnutí nastala dnem zápisu, tj. dne 20. 12. 2010 s právními účinky ke dni 25. 11. 2010. Krajský soud dodává, že aplikace právního názoru žalobkyně by, bez ohledu na vše výše uvedené, byla také v přímém rozporu s materiální publicitou katastru nemovitostí dle ustanovení § 11 zápisového zákona.

[14] Ustanovení § 13a odst. 10 ZDN stanovilo: „*Nebylo-li do 31. prosince roku, ve kterém byl podán návrh na vklad práva vlastnického do katastru nemovitostí rozhodnuto o jeho povolení, je poplatník povinen za nemovitost, která byla předmětem vkladu práva vlastnického podat daňové přiznání nejpozději do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž byl zapsán vklad práva vlastnického do katastru nemovitostí. Daňové přiznání poplatník podává na zdaňovací období následující po roce, v němž vznikly právní účinky vkladu. Povinnost podat daňové přiznání nevzniká, pokud daňové přiznání za nemovitost podal současný společný zástupce nebo společný zmocněnec.*“

[15] Z hypotézy citované právní normy je patrné, že aby mohla být vůbec aplikována, je třeba, aby nebylo do konce kalendářního roku rozhodnuto o povolení návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí. Nicméně krajský soud shledává, že tato situace v řešené kauze nenastala, a to z důvodů zdejším soudem uvedených v bodě [13] tohoto rozhodnutí, tedy, že bylo předmětným katastrálním úřadem rozhodnuto do 31. prosince předmětného roku. O tomto rozhodnutí byla žalobkyně, jak ostatně výslovně vyplývá z jejího vlastního tvrzení, řádně obeznámena. Nelze tedy přisvědčit její žalobní námitce, že v jejím případě mělo být aplikováno výše uvedené ustanovení § 13a odst. 10 ZDN, jelikož je v dané kauze rozhodující datum zápisu vkladu práva do katastru nemovitostí, nikoliv datum doručení tohoto rozhodnutí žalobkyni.

[16] Z výše uvedeného tedy krajský soud shledává, že v řešené kauze mělo být, a správcem daně zcela v souladu se zákonem bylo, aplikováno ustanovení § 13a odst. 1 věta první ZDN, tedy: „*Daňové přiznání je poplatník povinen podat příslušnému správci daně do 31. ledna zdaňovacího období.*“. Jak je patrné z předložené spisové dokumentace, žalobkyně (poplatník daně) takto neučinila a daňové přiznání podala s 30 denním zpožděním dne 2. 3. 2011, respektive s prodlením v délce 23 dnů následujících po 5 pracovních dnech od stanovení lhůty ve smyslu ustanovení § 250 odst. 1 DŘ („*Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů.*“) a svým jednáním tedy způsobila sama sobě sankční následek ve formě uvedené pokuty.

[17] Výše této pokuty pak byla stanovena zcela v souladu s ustanovením § 250 odst. 3 DŘ: „pokud by částka vypočtená podle odstavce 1 nebo 2 byla nižší než 500 Kč, činí výše pokuty za opožděné tvrzení daně 500 Kč.“ poté, co správce daně stanovil daň na předmětnou nemovitost v souladu s daňovým přiznáním žalobkyně na částku 292 Kč s tím, že vypočtená částka pokuty dle ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) DŘ činila 4 Kč. Postup správce daně, jak byl popsán v bodě [4] tohoto rozhodnutí, byl tedy zcela zákonný, i vzhledem k faktu, že správce daně dle tehdy účinného znění daňového řádu neměl žádnou možnost výši pokuty, i když takto značně přesahovala samotnou výši daně, jakkoliv moderovat či promíjet. V postupu ani v napadeném rozhodnutí žalovaného krajský soud také nezjistil žádné procesně-právní či hmotně-právní pochybení a proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

V. Shrnutí a náklady řízení

[18] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[19] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. září 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu